

ת"פ 24867/07/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 24867-07-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.
2. לפי כתב האישום, בו הורשע הנאשם, במועד הרלוונטי היו הוא והמתלוננת בני זוג גרושים, אשר התגוררו יחד. בתאריך 04.02.18, התקיים דיון בבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון, בתיק ה"ט 4130-02-18, במסגרתו ניתן צו האוסר על הנאשם להיכנס לביתם המשותף של הנאשם והמתלוננת או להימצא בקרבת המתלוננת מרחק שיפחת מ - 200 מטרים, וכן נאסר עליו להטריד את המתלוננת בכל דרך ובכל אמצעי וזאת עד ליום 06.02.20, מועד הדיון שנקבע במעמד שני הצדדים (להלן: "**ההוראה החוקית**").
3. ביום 04.02.18, בשעה 15:36 לערך, עת שהה הנאשם בבית, הגיעו לבית שוטרים, הודיעו לו אודות ההוראה החוקית ובהמשך הגיע עימם הנאשם לתחנת המשטרה ביבנה וקיבל לידיו העתק מפרוטוקול הדיון. בהמשך לכך, בשעה 18:00 לערך, חזר הנאשם לבית והחל צועק על המתלוננת כי יעשה לה נזק בבית המשפט. הנאשם עזב את הבית, רק לאחר שהמתלוננת התקשרה לאמו ולמשטרה.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני ב"כ המאשימה:

4. ב"כ המאשימה, טענה כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה הם זכותה של המתלוננת לחיים

שלווים, שקטים ובטוחים, בפרט בתוך ביתה. נטען, כי הפגיעה בערכים אלו בענייננו היא ברף הגבוה.

5. באשר לנסיבות ביצוע העבירה נטען, כי הנאשם תכן את העבירה וכי הוא המבצע היחידי ולכן הדומיננטי. כמו כן, לטענת המאשימה, הנזק הצפוי גדול, שכן עלול היה להסלים לכדי פגיעה של הנאשם במתלוננת בתוך ביתה. הנזק שנגרם בפועל, הוא פגיעה בשלוותה ובטחונה של המתלוננת, בתוך ביתה מבצרה, מה שמצביע על הפרת צו ברגל גסה ובוטה.

6. ביחס למתחם הענישה, טענה המאשימה למתחם הנע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל, כולל ענישה נלווית.

7. באשר לנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, הוזכר כי לנאשם עבר פלילי, הרשעה מחודש יוני 2019, בגין עבירת איומים, כנגד אותה המתלוננת. לאור זאת, טענה המאשימה, כי עונש בעבודות שירות לא יפגע בנאשם אשר ריצה כבר עבודות שירות בהרשעתו הראשונה. נטען כי עונש בעבודות שירות גם לא יפגע בבני המשפחה של הנאשם. המאשימה הדגישה, כי הנאשם לא נטל אחריות, הביא לפני בית המשפט אינספור גרסאות, ולבסוף הורשע. כן נטען, כי הנאשם לא עשה כל מאמץ לתיקון הנזק, אלא להיפך, שהרי מדובר בתיק נוסף כנגד אותה מתלוננת. המאשימה טענה, כי הנאשם יכול היה לחסוך זמן שיפוטי ולצרף תיק זה להרשעתו, אך חלף זאת בחר לכפור ולנהל. לאור נסיבות אלו, לדעת המאשימה, יש למקם את עונשו של הנאשם בשליש התחתון במתחם, אך לא בתחתיתו, ועל כן עתרה כי יגזר על הנאשם עונש של 5 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר ע"ת, פיצוי למתלוננת וקנס.

טיעוני ב"כ הנאשם:

8. ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה בטיעוניה התייחסה למתחם ענישה לא נכון, שכן רף הענישה התחתון בעבירה מסוג זה שהורשע בה הנאשם, במקרה של נאשם נעדר עבר פלילי, הוא מאסר על תנאי ולא מאסר בפועל כפי שנטען. לטענת הסניגור, מתחם הענישה נע בין 6 חודשי מאסר על תנאי ל- 6 חודשי עבודות שירות.

9. נטען, כי כאשר הנאשם ביצע את העבירה נשוא ההליך שבכותרת, לא היה לו כל עבר פלילי.

10. כן, טען הסניגור, כי שיקול נוסף שיש להתחשב בו היא העובדה שהנאשם כבר ריצה עונש מאסר על דרך עבודות שירות, בגין הרשעתו הקודמת כנגד אותה מתלוננת, וכי התעקשות המאשימה לגזור עליו גם הפעם עונש דומה אינה עניינית ואינה עומדת ברף הענישה הנוהג ואף לא ברף הענישה שהמאשימה עצמה עותרת לו.

11. ב"כ הנאשם טען, כי זכותו של הנאשם לנהל את ההליך ולכן אין לזקוף זאת לחובתו.

12. עוד ציין ב"כ הנאשם, כי מאז בוצעה העבירה בחודש פברואר 2018, לא נפתחו לנאשם תיקים נוספים. לפיכך,

נטען כי יש לסיים את ההליך בגזירת עונש מאסר מותנה.

13. באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען כי בעקבות עבודות השרות ומשבר הקורונה, הנאשם אינו עובד, משפחתו עזבה את הבית והוא עבר להתגורר בבית הוריו.

14. לאור הנימוקים המפורטים לעיל, עתר הסניגור כי בית המשפט יסתפק בגזירת עונש מאסר על תנאי, ללא קנס או התחייבות.

15. לאחר הטיעונים לעונש, בהתאם לרשות שניתנה ע"י בית המשפט, הגישה ב"כ המאשימה פסיקה לעניין מתחם הענישה, והסניגור הגיש מסמכים ביחס לנסיבותיו הכלכליות של הסניגור.

הנאשם בדברו האחרון:

16. בדברו האחרון, סיפר הנאשם כי הכיר את רעייתו לפני 25 שנה, וכי אף פעם למשך כל התקופה הזו לא היה אלים כלפיה. ככלל, טען הנאשם כי הוא אינו אדם פלילי.

17. כן סיפר הנאשם, כי היה בעל עסק עצמאי, אך העסק נכנס לקשיים וחובות ונפתחו כנגדו תיקי הוצאה לפועל, ולכן לדבריו "כדי להציל את המשפחה", התגרש מרעייתו בגירושין פיקטיביים והעביר על שם רעייתו את כל הרכוש, לרבות הבית והרכב, והכל על בסיס אמון ביניהם וללא כל הסכם. זו ההוכחה, לטענת הנאשם, כי כל רצונו לשמור על המשפחה ולהגן על המתלוננת. לדברי הנאשם, בשלב מסוים, החליטה המתלוננת לנהל כנגדו הליכים משפטיים, נטלה ייצוג של עורך דין והחליטה להתנכל לו. זה, לטענת הנאשם, המקור לתלונתיה למשטרה מהן נולדו התיקים הפליליים המתנהלים כנגדו. היום, טוען הנאשם, המתלוננת הבינה שטעתה בהתנהלותה, ולכן העידה כפי שהעידה בבית המשפט.

18. באשר למצבו הכלכלי, טען הנאשם כי הוכרז כמוגבל באמצעים בהוצאה לפועל וכי הוא משלם במסגרת איחוד תיקים, סך של 200 ₪ בחודש.

19. הנאשם טען, כי יש לו אופק שיקומי, בניגוד לקביעות בית המשפט, וכי הוא מסוגל להביע חרטה. לדבריו, את עבודות השירות שנגזרו עליו בתיק בו הורשע באיומים ביצע בהצטיינות, וזאת מתוך הבעת חרטה ורצונו לשקם את המשפחה. הנאשם טען, כי בעקבות ביצוע עבודות השירות משפחתו נפגעה כלכלית באופן משמעותי וכי גזר דין שיקבע תקופה נוספת של עבודות שירות, יגרום לו לקריסה כלכלית מוחלטת. את הקנס שנגזר עליו בהליך האחר, סיפר הנאשם כי הוא משלם בתשלומים חודשיים, בסך של 360 ₪ כל אחד.

חוות דעת הממונה על עבודות שירות:

20. בהתאם להוראת בית המשפט, הוגשה ביום 23.08.20, חוות דעת הממונה על עבודות שירות, לפיה נמצא הנאשם כשיר לביצוע העבודות.

דין והכרעה:

21. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה ע"י הנאשם הם הזכות לשלוות נפשו של אדם, שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי, שמירה על בטחונו של אדם ובפרט בטחונו של מי אשר עליו הצו נועד להגן.

22. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירה שביצע הנאשם, היא משמעותית. הנאשם, ביצע את העבירה מיד לאחר שקיבל לידיו את ההוראה החוקית בתחנת המשטרה. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, לאחר שהחזירו השוטרים את הנאשם לחניית ביתו ומיד לאחר שהובהר לו שאסור לו להתקרב אל המתלוננת, המתין שהשוטרים יעזבו את המקום, ורק אז נכנס אל הבית, התפרץ וצעק על המתלוננת שיעשה לה נזק בבית המשפט. הנאשם עזב את הבית, רק לאחר שהמתלוננת יצרה קשר עם אימו ועם המשטרה. התנהלות זו של הנאשם, מצביעה על עזות מצח, תכנון ותחכום בביצוע העבירה. הנאשם הפר את הוראות הצו הפרה גסה ובוטה. בעשותו כאמור, הפגין הנאשם זילות בצו בית המשפט וברשויות אכיפת החוק, וכן במתלוננת אשר נדרשה מלכתחילה לצו בית משפט בכדי להרחיקו ממנה. העבירה בוצעה בתוך ביתה מבצרה של המתלוננת, בנוכחותה, ופוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם, הוא גבוה. זאת ועוד, הנאשם ביצע את העבירה בתיק דנן, מספר חודשים לאחר שביצע עבירת איומים כלפי אותה המתלוננת.

23. לעניין מתחם הענישה הנוהג בעבירה שהורשע בה הנאשם, עייתי בפסיקה שהוגשה לתיק ע"י ב"כ המאשימה, ושקלתי את טענות ב"כ הנאשם לעניין המתחם. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, אשר מטבעם של דברים, נובע מטיבו של הצו שהופר ומנסיבות ההפרה, ומנעד זה הוא **ממאסר מותנה ועד למאסר בפועל בן מספר חודשים** (ר' למשל ת.פ. (ב"ש) 36391-12-17 מדינת ישראל נ' בכר; ת.פ. (נצרת) 53257-11-16 מדינת ישראל נ' מנגשה; ת"פ (ראשל"צ) 10682-10-16 מדינת ישראל נ' כהן; ת.פ. (נצרת) 27646-08-16 מדינת ישראל נ' דאמוני; ת.פ. (ב"ש) 28158-12-15 מדינת ישראל נ' ששון; ת.פ. (ראשל"צ) 4861-11-15 מדינת ישראל נ' סייג; ת.פ. (אשדוד) 54553-02-11 מדינת ישראל נ' בן שימול).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

24. הנאשם יליד 1973, גרוש מהמתלוננת ואב לארבעה קטינים. חרף הגירושין, הנאשם והמתלוננת נותרו ביחסי זוגיות.

25. לנאשם הרשעה אחת מיום 26.06.19, בגין עבירת איומים, אותה עבר כלפי אותה המתלוננת, גרושתו (ת.פ. 27756-02-18).

26. ב"כ הנאשם טען כי יש לראות נסיבה לקולא בעובדה, שבעת שעבר הנאשם את העבירה, היה נעדר הרשעות קודמות. דא עקא, שאף שעובדה זו נכונה, הרי שהלכה למעשה, כרונולוגית, הנאשם ביצע את העבירה נשוא כתב האישום שלפניי, לאחר שביצע את עבירת האיומים. כלומר, בנקודת הזמן הרלוונטית לביצוע העבירה בתיק דנן, הנאשם כבר הספיק לבצע עבירה קודמת, ואין עסקין במקרה שבו ההרשעה הקיימת היא בגין עבירה מאוחרת בזמן. נקודת זמן רלוונטית נוספת לבחינת קיומה של ההרשעה, היא נקודת הזמן של היום, כאשר בית המשפט גוזר את דינו של הנאשם, ובנקודת זמן זו אין עסקין בנאשם נעדר עבר פלילי, כפי שחזר וטען הסניגור.

27. התחשבתי, כנסיבה לקולא, בעובדה שמאז ביצוע העבירה ובחלוף שנתיים וחצי, לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים.

28. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, ואף שעובדה זו אינה נזקפת לחובתו, הרי שאין הנאשם זכאי לאותה הקלה הניתנת לנאשמים הבוחרים ליטול אחריות על מעשיהם, להודות ולהביע חרטה. הודאתו של הנאשם בראשית הדרך, הייתה יכולה לחסוך את העדתה של המתלוננת, אשר ללא ספק הייתה לא פשוטה עבורה. הנאשם אמנם טען בדברו האחרון, כי הוא בהחלט בר שיקום ומסוגל להביע חרטה, אך חרף דברים ארוכים שנשא, לא היה בהם ולו שמץ של חרטה ונטילת אחריות. הרושם שהתקבל הוא הפוך, הנאשם הביע גישה מצמצמת ומתקרבת גם בדברו האחרון, כאשר טען כלפי המתלוננת שיזמה את התלונות כנגדו, בעצת עורך דינה על מנת "להיפטר" ממנו. לא ניכר מדבריו, בדל הפנמה של חומרת מעשיו.

29. הנאשם טען לנסיבות כלכליות, ואכן הובאו לפניי מסמכים מהם עולה כי הנאשם הוכרז כחייב מוגבל בהוצאה לפועל, כי נושים שונים מנהלים כנגדו הליכי גבייה וכי צבר יתרת חובה גבוהה בחשבון העו"ש שבבעלותו. לאלו, נתתי משקל בגזירת הדין. עם זאת, הנאשם גם ציין בדברו האחרון כי על מנת לשמור על נכסיו (לדוגמא, בית ורכב), התגרש מהמתלוננת גירושין פיקטיביים. מכך ניתן ללמוד, כי לדברי הנאשם לא רק שביצע הברחת נכסים, אלא שלכאורה נותר בעל נכסים גם נכון להיום, באופן שאינו משתקף במסמכים הכלכליים שהציג לפניי וכפי הנראה גם לא השתקף כראוי לעיני רשם ההוצאה לפועל בעת שהחליט להורות על איחוד תיקים וצו תשלומים נמוך בעניינו.

30. למרות האמור, שוכנעתי כי אכן הנאשם נושא בעול פרנסת משפחתו וכי נכון לחודשים האחרונים מקבל קצבת הבטחת הכנסה ועובד בעבודות מזדמנות ללא יציבות תעסוקתית.

31. ב"כ הנאשם שב וטען בסיכומיו, כי הנאשם כבר שילם את המחיר על מעשיו, בכך שביצע עבודות שירות, שנגזרו עליו במסגרת תיק האיומים. טיעון זה אינו נהיר לי, כלל ועיקר. שהרי, הנאשם ביצע שתי עבירות כלפי המתלוננת, בשני מועדים שונים, והורשע בכל אחת מהן במסגרת הליך שיפוטי נפרד. לכן, הטענה שיש לראות בריצוי העונש שנגזר על הנאשם בהליך האחר כנסיבה לקולא בשקילת העונש במקרה דנן, דינה להידחות.

32. בניגוד לטענת הסניגור, איני סבורה כי יש למקום את עניינו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה ולהסתפק בעונש מאסר על תנאי בלבד, ולאור כל הנימוקים המפורטים לעיל, אני קובעת, כי העונש המתאים לנאשם הוא

ברף התיכון של המתחם אותו קבעתי לעיל.

33. ביחס לרכיב עונש כספי, החלטתי כי אין טעם ממשי לגזור על הנאשם פיצוי למתלוננת נוכח העובדה שהוא זה אשר מפרנס עד היום את משפחתו, ונראה שגם נכון להיום הנאשם והמתלוננת מתנהלים יחד מבחינה כלכלית. עוד החלטתי, מתוך התחשבות בכל זאת בקשייו הכלכליים של הנאשם וחוסר היציבות התעסוקתית שבה הוא מצוי, שלא לגזור עליו רכיב קנס להסתפק בהתחייבות כספית משמעותית. יובהר, כי לא היה בשיקול הכלכלי, בכדי להובילני למסקנה, כי יש במכלול נסיבות העניין, לוותר על רכיב ענישה של מאסר בפועל.

סוף דבר:

34. במכלול השיקולים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 3 חודשים, שיבוצעו בדרך של עבודות שירות, והכל בהתאם חוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 23.08.20.

ב. מאסר על תנאי של 6 חודשים, למשך 3 שנים מהיום, שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

ג. הנאשם יתחייב, שלא לעבור על העבירה בה הורשע, למשך שלוש שנים מהיום. סכום ההתחייבות 10,000 ₪.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד.

ניתן היום, כ"ה אלול תש"פ, 14 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.